

Drager – En journal

En Håndbog til Dragerjægere, Eventyrere og andre Frie Sjæle

Introduktion

Lidet havde jeg nogen anelse om, hvor vidt omkring min søgen efter viden om disse fabeldyr – altså dragerne – ville bringe mig. I løbet af blot 350 år af mit lange liv har jeg fået nedfældet alt, der var at vide om dragerne, og jeg har søgt informationerne vidt og bredt: fra mennsklingene i vest til hos elfverne i øst: fra sortelfverne i nord til hos orkerne og goblinerne i syd, og dværgene i deres miner har jeg skam også været forbi. Dette er mit samlede værk og min stolthed. Jeg håber, at andre frie sjæle, som jeg selv, får ligeså meget glæde af dette værk, som jeg selv har haft.

God jagt!

Dragerne

Ligesom alt andet har dragerne et fælles udspring – den ældste af dragerne hedder Dacian og er forfaderen til dem alle: Thyrus, Nerthus, Tauk og Gall; ja sågar Cu'eacandely!

Sidstnævnte er den drage, der har videregivet al information omkring dragerne, som racerne ikke selv har været i besiddelse af: Desuden er han blevet min mest betroede ven. Først var jeg bange, da han som en sort, ukendt skikkelse dykkede ned mod mig som en falk mod en fisk lige under havoverfladen, men da han havde ført mig tilbage til sin rede, forbarmede han sig over mig. Dette resulterede i, at han besluttede sig for at udbrede dragernes historie, dels fordi dragerne indtil da havde været indhyllet i en tåge af mystik, dels fordi hans helbred var begyndt at svigte ham.

Lad os et øjeblik vende tilbage til Dacian: Ifølge Cu'eacandely er Dacian omkring 10 cyklusser. For tiden sover Dacian og har gjort dette den sidste cyklus tid. Legenderne beretter, at når Dacian igen vågner, står verden for fald og vil blive indhyllet i svovl, ild og kaos – alt dette vil sidenhen blive til aske. Fra akxen vil en ny verden og dermed ny orden rejse sig.

Andre drager, der er værd at nævne, er Tauk og Gall. Ifølge legenderne vil Tauk blive fældet af en dværg, og som belønning for dennes bedrift vil denne blive ophøjet til noget større, noget mægtigere, noget... andet. Det, der overraskede mig mest, var da Cu'eacandely berettede om dragen Gall. Gall har været død i 3 cyklusser, og denne blev fældet der, hvor byen Drotheim nu står. Faktisk er byen blevet bygget ovenpå de jordiske rester af dragen. For at mindes denne tid hvor mennsklingene næsten blev udryddet, har de valgt at kalde deres land for Gallmare som en evig påmindelse omkring dette mørke og sørgelige kapitel i deres historie.

Dragetyper

Noget af det mest interessant, som Cu'eacandely nævnte, var, at der ikke kun findes drager, der kan flyve – derimod findes der også drager, der er i stand til at svømme og begå sig i vand. Disse kaldes for lindorme og er mere almene end den mystiske skikkelse, der bor på bunden af Tolltugnanau Hafnia, kendt som leviathanen.

Selv blandt dragerne er denne noget af en gåde, dersom den ikke har været set siden Galls død. Men dette er ikke alt: Der findes også drager i bjergene, der ikke har nogen vinger. Disse kan dog bevæge sig lige så hurtigt, som deres flyvende brødre og søstre. Endnu har de ikke bevæget sig ned fra bjergkæden, men jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at apokalypsen er nært forestående det øjeblik, hvor de bevæger sig ned derfra...

At der findes flere forskellige typer har overgået mine vildeste fantasier – hvor fascinerende! Dette affødte naturligvis langt flere spørgsmål og i særdeleshed ét bestemt spørgsmål: Hvorfor har ingen set disse dragetyper?

Dragernes levevis

Naturligvis har jeg også udspurgt Cu'eacandely om de mere "traditionelle" ting såsom: Hvad spiser dragerne? Hvor kommer de fra? Hvad for et formål har de? osv. osv.

Dragerne kommer ifølge Cu'eacandely fra den anden side af bjergene, men da jeg spurgte ind til, hvad der var på den anden side, fik jeg svaret:

"Min kære, langørede ven. Visse ting er bedst sagt usagt. Til trods for dit folks alder kan jeg ikke fortælle om, hvad der på den anden side af bjergkæden – visse ting vil selv I ikke kunne forstå."

Herefter genoptog vi spørgsmåls-sessionen. Dragerne spiser hovedsageligt levende væsner, men hvis der ikke er andet, brænder de eksempelvis træer og fortærer asken. Deres svaghed består i, at de elsker værdifulde genstande – lever de i nærheden af elvere, vil de forsøge at stjæle eksempelvis bøger, pergament o. lign., hvorimod de, hvis de bor i nærheden af dværge, vil forsøge at stjæle guld, diamanter, metal o. lign.

Da jeg spurgte om dragernes formål, fik jeg blot at vide, at:

"(...) vort formål er forudbestemt og er os derfor ikke bekendt. Vi ved blot, at vi spiller en væsentlig rolle i forhold til historie og balancen i jeres verden."

I forhold til deres alder var svaret ganske enkelt, at han ingen anelse havde. Ingen af dragerne er døde af alderdom, men af at få deres hjerte knus eller deres hoved adskilt fra resten af kroppen. Desforuden er de immune overfor vore magiske evner. Hmm... Jeg gad vide, om guderne eller Dødevogterne ville have tilstrækkelig med magisk kunnen til at penetrere dragernes magiresistente skæl.

Den forestående rejse

Efter jeg havde samlet alt materiale om dragerne, fik jeg lov til at drage tilbage til Kvien i Timara for at færdiggøre denne journal. Lige siden afrejsen har jeg dog været plaget af tanker og drømme omkring bjergkæden: Hvad er der på den anden side? Hvorfor er der ingen, der har været ovre på den anden side og vendt tilbage endnu? For at besvare disse spørgsmål har jeg været nødt til at træffe et valg: Jeg efterlader denne journal i Kvien's Magi- og Alkymibibliotek for at rejse over på den anden side. Når du læser dette, er jeg for længst draget bort i håbet om at få besvaret mine spørgsmål om vor eksistens og verden.

Længe leve elverfolket, Kongen og Dronningen af Timara samt Valhjarna og Lyanós!